

13. ZÁKON BOŽÍ - DESATERO - 5, 6, 7 PŘIKÁZÁNÍ

První deska Desatera pojednává o vztahu člověka ke Stvořiteli a o jeho povinnosti vůči němu. První čtyři přikázání nás učí, jak a kdy máme Boha uctívat, a varují nás před neúctou v slovu a chování. Druhá deska mluví o lidských vztazích. Těchto šest přikázání nás učí, jak se máme chovat vůči bližnímu.

1. PÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ: CTI OTCE SVÉHO I MATKU SVOU! 2 Moj 20,12

1. Důležitost 5. přikázání

a) Rodina je nejdůležitější a nejzákladnější jednotkou společnosti. Je správné, že regulace lidských vztahů začíná rodinným životem v domově, na místě, kde má společnost svůj původ. Úcta k rodičovské autoritě a poslušnost k rodičům je základem veškerého řádu a organizace. Podle toho, jak plní svůj úkol rodina, plní jej i společnost, národ a svět. Páté přikázání je správně umístěno na začátek druhé desky zákona. Šest přikázání druhé desky je označováno jako "šest pilířů, které drží sociální řád světa". Páté přikázání mluví o poslušnosti vůči právní autoritě ve formovacím údobí života, kdy se utvářejí charaktery a ustavují životní cíle; jak pravdivé je proto přísloví: "Ruka, která pohybuje kolébkou, vládne světem."

b) Páté přikázání je jakýmsi mostem k prvním čtyřem. V počátečních letech života je rodič dítěti tím, čím je Bůh dospělým lidem - zákonodárcem, dohlížitelem i pečovatelem. Skutečnost, že postoj dítěte k rodiči určuje v pozdějších letech jeho postoj k Bohu, dává tomuto přikázání znásobený význam. Základy náboženství i morálky jsou kladeny v domově.

c) Ustanovení soboty i rodiny pochází z ráje. Mezi čtvrtým a pátým přikázáním je úzký vztah: „Každý měj v úctě svou matku a svého otce.“ Dbejte na mé soboty. Já jsem Hospodin, váš Bůh." 3 Moj 19.3 Úcta k sobotě musí začít v domově, kde má svůj původ úcta k Božím i lidským zákonům.

d) Dalším důkazem důležitosti tohoto přikázání je skutečnost, že rodičovství je spoluúčast s Bohem na díle stvoření. Lidským bytostem se dostává velké cti, že se mohou podílet s Bohem na pokračování jeho tvůrčího díla. Funkce rodičovství staví manželství na morální výši, kterou hříšný svět sotva spatřuje. Rodinné vztahy jsou posvátné, dodávají důstojnosti manželské instituci, která byla pošlapána do prachu.

2. Význam úcty k rodičům

a) Pravý vztah mezi rodiči a dětmi je založen na vztahu mezi Bohem a lidskou rodinou. Děti mají ctít své rodiče, kteří jim v raném mládí symbolizují Boha. Jejich existence závisí na rodičích, jsou učiněni k jejich obrazu, dědí jejich charakteristické vlastnosti a jsou závislí na nich, pokud jde o udržení života. Pro ně tedy není závažnější povinností nad úctu k rodičům,

b) Úctou jsou děti povinny po celý život. Když opustí otcovský dům a založí si své vlastní domovy, nejsou osvobozeny od povinnosti ctít otce a matku. Dny poslušnosti míjejí, ale dny úcty nekončí nikdy. Rodiče se starají o děti, když jsou mladé a potřebné, děti mají pečovat o rodiče, když oni jsou staří a potřební.

Podle Písma povinnost pečovat o staré rodiče spočívá v prvé řadě na dětech, a teprve v druhé řadě na společnosti a církvi, Dokud jsou děti v domově svých rodičů, pod jejich střechou, nemají právo jednat svévolně a nezávisle na nich. Za takovýchto podmínek mají se chovat alespoň tak, jako hosti v domě přítele.

c) Úcta znamená více než pouhou poslušnost, Zahrnuje náklonnost, respekt a uctivost, v určitém smyslu jako k představenému. Rodiče mají větší poznání a zkušenosti, čemuž se nemůže vyrovnat třeba i vyšší vzdělání dětí. Mluví-li rodiče, zaslouží si pozorného naslouchání. V epištole Židům 12,9-11 je psáno; "Naši tělesní otcové nás trestali, s přece jsme je měli v úctě.... Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli." Spravedlnost je hlavní odměnou pro poslušné děti a úcta je odměnou rodičům za praktikovanou kázeň. Děti, které nejsou kázněny v mládí, nebudou ukázněny jako dospělí. Nedostatek úcty k autoritě rodičovské, občanské i Boží je největším zlem dnešního moderního světa. Jelikož někteří rodiče zacházejí v přísné kázni do extrémů, existuje nebezpečí, že bude zavržena veškerá kázeň a bude nahrazena v podstatě nevinnou doktrínou o sebevyjádření a sebeuplatnění, která bývá náhradou za moudré respektování autority.

d) Páté přikázání v širším smyslu zahrnuje úctu k vedoucím a lidem na zodpovědných místech. Děti mají ctít své učitele, kteří je vychovávají na místě rodičů a mají velké znalosti a zkušenosti. To platí také o prarodičích, vedoucích a zodpovědných činitelích ve státě i v církvi. Ve starověku i v pozdějších dobách vládcové bývali nazýváni "otci". Vedoucí Činitelé na městských úřadech se jmenovali "otcové města". Židé dávali svým duchovním vůdcům název "otcové". "Starší, kteří se osvědčí jako představení, mají býti pokládáni za hodny dvojnásobné cti, především ti, kteří pracují slovem a učením." 1 Tim 5,17 "Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a podřizujte se jim, protože oni bdí nad vámi a budou se za vás zodpovídat." Žid 13,17

3. Přikázání se zaslíbením

a) Páté přikázání zaslubuje poslušným, dlouhý život a hmotnou prosperitu. 2 Moj 20,12b Pavel píše, že to je "jediné přikázání, které má zaslíbení." Ef 6,2 Zaslíbení zahrnuje více než jenom dlouhý život, totiž: pokoj, prosperitu, úspěch a všechno dobré. Ono má trojí aplikaci: pro jednotlivce v tomto životě, pro Život ve společnosti a pro život na nové zemi, kde dojde k vrcholnému naplnění tohoto zaslíbení. Je také skutečností, že správné životní zvyky prodlužují život a zvyšují prosperitu a štěstí jak jednotlivce, tak národa. Poslušnost rodičů, občanských a Božích zákonů vždycky přinášela prodloužení života a mravní i fyzickou sílu národů. Židé byli například vždy známi svou úctou k rodičům a starým lidem.

b) Zaslíbení se vztahuje i na úctu k matce. V 3 Mojžíšově 19,3 je matka jmenována na prvním místě; spolu s otcem je hodna poslušnosti a cti. I to je důkaz o Božím původu zákona. Matka totiž vychovává dítě v prvních měsících a letech, kdy jsou kladeny základy pro život a charakter dítěte. Chlapec, který se naučil doma ctít matku, bude vždy respektovat ženství. Křesťanství emancipovalo ženu, ale počátek moudré emancipace je už v samém Desateru,

Pán Ježíš je příkladem poslušného dítěte, na kterém se splnilo Boží zaslíbení. O jeho vztahu k rodičům ve věku dvanácti let se píše, že "se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je ... prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem". Luk 2.51.52

Proto Písmo často vybízí děti k poslušnosti: "Je to spravedlivé před Bohem." Ef 6,1-3 "Děti poslouchejte ve všem své rodiče, protože se to líbí Pánu." Kol 3.20 "Ve všem" znamená ovšem

kromě věcí, které by byly proti Božím přikázáním. - Neposlušnost dětí je znamením posledních dnů.
2 Tim 3, 2

4. Odpovědnost rodičů

a) Z epistol Židům 12.5-12 je patrné, že kázně a výchova dětí se má konat podle vzoru, jak Pán zachází se svými dětmi. aby "měly podíl na jeho svatosti". Předpokládá se tedy jejich zářný příklad. Rodiče nesmějí zapomínat, že správný příklad je vždy lepší než dobrý příkaz. Úcta dětí k rodičům závisí ve velké míře na chování rodičů samých.

b) Písmo napomíná rodiče: "Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru!" Ef 6.4 "Otcové, neponižujte své děti, aby nemalomyslněly!" Kol 3.21 Jiný překlad praví v obou případech: "Neprovokujte děti!" To platí zvláště pro příliš přísné a tvrdé otce.

Děti mají být "vychovávány v kázni" a v "napomenutích". Kázeň zahrnuje, i trestání. U některých povah je vhodné i tělesné trestání. Př 13,24; 19,18 "Napomenutí" znamená výchovu radou. Obojí je potřebné. "Provokovat" znamená dráždit nebo pohoršovat nemoudrými požadavky, výbuchem hněvu nebo stálým hádáním se.

c) Na druhé straně děti mohou být zničeny přehnanou shovívavostí a nemístným soucitem. Rodiče, kteří otročí svým dětem a věnují jim příliš mnoho pozornosti, je zhýčkají. Písmo nám podává typické příklady dobře a špatně vychovaných dětí. Josef se všestranně postaral o svého otce v jeho vysokém stáří. Nestydl se přivést jej do Egypta a uvést jej k faraonovi. Měl v úctě svého otce za jeho života a ve vzpomínkách jej ctil i po smrti. Pravým opakem byl Absolon. Srdce jeho otce Davida pukalo, když učinil vzpouru proti otci a snažil se zbavit ho trůnu. Jako chlapec byl rozmazlován; když se stal mužem, byl k hanbě rodičů. Židé dodnes házejí kamení na místo skonu Absolona jako projev nelibosti - viz také odstrašující případ synů Eliho. 1 Sam 2,12-17; 3,13.14; 4,17 Páté přikázání není zastaralé a nemoderní. Nebylo nahrazeno lepším zákonem pro rodinný život. Je pouze třeba, aby je všichni rádi praktikovali.

II. ŠESTÉ PŘIKÁZÁNÍ: NEZABIJEŠ! 2 Moj 20.13

1. Život pochází od Boha

a) Šesté přikázání má úzký vztah k pátému a logicky za ním následuje. Páté přikázání mluví o rodině, kde má život svůj původ a vyvíjí se. Ono staví ochranný val kolem rodiny, kde je začátek všech lidských vztahů, šesté přikázání chrání a uchovává posvátnost lidského života. Jelikož Člověk je Božího původu pod vládou Stvořitele, jeho život je součástí Božího věčného plánu. Bůh sám jako původce života zná jeho cenu. Jen skrze něj a v něm žijeme. Sk 17.28 Věda se marně snažila vytvořit život nebo porozumět jeho tajemství, před nímž největší učenci stáli v mlčenlivém obdivu.

b) Život na této zemi se projevuje ve třech oblastech:

v říši rostlinné, živočišné a v říši člověka. Všechny tyto tři formy Života pocházejí od Boha a jsou neprobádatelné a nevysvětlitelné. Příroda je plná tajemství a otázek, na které člověk neumí odpovědět. Rozvoj Života rostlinného od semene nebo kořene ke klasu nebo stromu a ovoci, čímž je dán předpoklad pro život ptáků, zvířat a člověka, je tajemstvím mimo dosah lidské mysli. Vidíme zázraky, když se podíváme do říše živočišné, která má svůj vrchol v lidském životě, před nímž stojíme s posvátnou úctou.

c) Šesté přikázání je určeno k ochraně života ve všech jeho formách, ale jeho hlavní aplikace je na lidský život. Život zvířat a lidí je závislý na životě rostlin, které musejí umírat, aby vyšší formy života mohly pokračovat (1 MOJ 1,29.30). Dle Písma však život rostlin a zvířat nemá být zbytečně promrhán. - Dnešní svět navzdory tomu, že se snaží uchovat a prodloužit lidský život, všeobecně jej nedostatečně hodnotí, protože neuznává jeho božský původ a posvátnost. Kristus, který položil svůj život za nás, ukázal nejlépe, jakou hodnotu má život každého člověka, Jan 3,16

2. Význam příkazu "Nezabiješ!"

a) "Nezabiješ" překládá James Moffatt: "Nezavraždíš?" Cambridžská bible prohlašuje, že "hebrejské slovo naznačuje násilné, neoprávněné zabití", šesté přikázání zakazuje odnětí lidského života z důvodů nepřátelství nebo nenávisti. Vztahuje se na lidský život, ať náš vlastní nebo našeho bližního. Je zakázáno odnímat Život bližního přímo i nepřímo, jako Kain zabil Ábela nebo David Uriáše. Skutečnost, že Pán musel vydat přikázání nezabíjet, svědčí o zkaženosti lidské přirozenosti a o hloubce, do níž padl Člověk ve své hříšnosti.

b) Život je dar Boží a člověk nemá práva brát to, co nemůže obnovit. Ani přerušení života není v pravomoci člověka. Vraždění je satanské dílo, neboť ďábel "byl vrah od počátku a nestál v pravdě". Jan 8,44 On je zodpovědný za první vraždu u bran ráje a za každou smrt, která od té doby slaví své triumfy.

3. Co není přestoupením 6. přikázání

a) Zabití zvířete není hříchem. „Nezavraždíš“ je lepší překlad než "nezabiješ". Život v živočišné říši je udržován smrtí jiných zvířat nebo odnímáním života v říši rostlinné. Šesté přikázání nezakazuje odnětí života zvířatům za účelem potravy, oděvu, nebo pro jiný užitek. Noemovi řekl Pán: "Všecko, což se hýbe a jest živo, bude vám za pokrm; jako i bylinu zelenou, dal jsem vám to všechno." 1 Moj 9,3 Pán přikázal lidu zabíjet zvířata a ptáky za účely obětními. Pán Ježíš učinil opatření pro zabití velikonočního beránka a jedl jej se svými učedníky v horní místnosti. Ačkoli potřebné odnětí života zvířat je dovoleno, mrhání touto formou života a krutost vůči zvířatům je zakázána. Pečuje spravedlivý o život hovádka svého." Př 12,10 ("Spravedlivý cítí i se svým dobytkem" - ekum. překl.)

b) Trest smrti pro vraha. Pán dal občanské vládě moc chránit dobro a trestat zlo. 1 Moj 9,5.6 "Kdo by ubil člověka, až by od toho umřel, smrtí umře. " 2 Moj 21,12

c) Neúmyslné zabití. V útočištném městě ten, kdo neúmyslně zabil, byl bezpečný před mstitelem, dokud se nedokázalo, zda šlo o vraždu nebo ne. Bylo-li zabití úmyslné, byl vydán pronásledovatelům na smrt. Kdo neúmyslně zabil, neměl plnou svobodu až do smrti vládnoucího velekněze. A Moj 35. kap. Na tomto případě vidíme, že Bůh činí rozdíl mezi zabitím a vraždou.

4. Zvláštní druhy vraždy

a) Interrupce - vraždou je i svévolné přerušení těhotenství, pokud není nadmíru ohrožen život matky. Každý porod ovšem nese s sebou určité nebezpečí života. Přerušení těhotenství z důvodů, že matka je svobodná nebo má již více dětí je přestoupením 6. přikázání. Rodiče jsou plně odpovědní za početí dítěte, a když je počato, musejí respektovat jeho život.

b) Sebevražda - i ta je jasným přestoupením 6. přikázání. Bůh je dárce a vlastník lidského života právem stvoření. Patříme Bohu také právem vykoupení. Pavel praví, že jsme koupeni za cenu. 1 Kor 6,20a Sebevražda je zlá také tím, že sebevrah už nemá "možnost činit pokání ze svého skutku. 1 Jan 3,15 praví zřetelně, že "žádný vražedník nemá života věčného v sobě zůstávajícího". Pavel zadržel ve Filipis žalárníka, který si chtěl vzít život, slovy; Nečiň sobě nic zlého!" Sk 16,28

Sebevražda je zbabělý útěk před tím, co stateční muži a ženy snášejí v trpělivosti. Bible podává zprávu o čtyřech sebevrazech: král Saul; jeho zbrojnoš; Achitofel, konspirátor s Absolonem, a Jidáš Iškariotský, který zradil Pána.

Přesto však nám lidem, kteří nečteme myšlenky a neznáme všechny okolnosti, není dovoleno vynášet soud nad žádným člověkem. To platí zvláště o případech duševně nemocných, jejichž počet na celém světě rapidně roste. Tím ovšem neomlouváme žádné přestoupení zákona jako principu.

c) Nepřímá vražda - existuje i kriminální nedbalost, kdy člověk zodpovědný za zabití je považován za vinného, jako kdyby se byl zločinu dopustil sám. 2 Mol 21.28.29 Také osoba, která plánuje zločin a vede druhé k tomu, aby jej vykonali, je vinna. David se dopustil vraždy více než Joáb a vojáci, kteří vykonali jeho rozkaz k zabití Uriáše. Prorok Náran zvěstoval Davidovi Boží tresty: "Pročez jsi sobě zlehčil slovo Hospodinovo, čině to, což se nelíbí jemu? Uriáše Hetejského zabil jsi mečem « manželku jeho pojals sobě za ženu, samého pak zamordoval jsi mečem Ammonitských! Protož nyní neodejde meč z domu tvého až na veky." 2 Sam 12.9.10

d) Postupná vražda - člověk se může postupně sám zabíjet bezuzdností, požitkářstvím a zábavami, které škodí jeho zdraví. Všechno, co zkracuje náš život nebo život druhých, je formou sebevraždy a vraždy. Každá bezuzdnost, které holdujeme za cenu předčasné smrti, je hříchem proti 6. přikázání. Miliony lidí, kteří by byli zděšeni myšlenkou o sebevraždě nebo vraždě, angažují se do dlouhodobého procesu sebevraždy. Chutě a vášně je zabíjejí. Tisíce lidí plní vědomý program sebevraždy a nevyvíjejí sebemenší úsilí, aby jej překazili.

Povinností křesťana je seznámit se se všemi zdravotními zákony a podle nejlepších schopností je praktikovat. Chuť je prostředkem k cíli a nikdy by neměla být cílem samým. Máme jíst, abychom žili a nežít, abychom jedli. Šesté přikázání také odsuzuje každé zbytečné riskování života. Celý široký předmět zdravého života je obsažen v tomto přikázání.

e) Nenávist - nejčastější forma vraždy. Správně se praví, že "nenávist je vražda na cestě, zrovna tak jako žádost je počáteční smilstvo a závist je zárodkem krádeže". Pán Ježíš přišel zvelebit zákon". Iz 42.21 U Matouše 5,21-26 je šesté přikázání pod zvětšovacím sklem duchovního osvětlení. Náš Mistr a Pán prohlásil, že hněv a nenávist, které obsahují ducha a símě vraždy, činí z nás potenciální vrahy. Jan praví: "Každý, kdož nenávidí bratra svého, vražedník jest." 1 Jan 3,15 Tyto texty postihují vraždu u jejího pramene. Ne jen osudná rána, která srazí oběť, ale také vášně hněvu, která vede k smrtelné ráně, je zakázána. Hněv je nebezpečný, neboť se může zatvrdit v nenávist a hněvem naplněný člověk se stává potenciálním vrahem.

Nenávistná a zlostná slova jsou první zbraní, kterou používá sobecký hněv; ona způsobují hluboké, smrtelné, i když ne krvavé rány. Nekontrolovaný jazyk je "zlo, které si nedá pokoj, plné smrtonosného jedu". Jak 3,8 Je zrovna tak vražedný jako ostrý meč, jako pronikající šíp nebo zasahující kulka. Postihuje své oběti vražedným úmyslem a cílem. Jazyk je velký vrah charakteru. Žádná forma vraždy nemůže být ve svých důsledcích větší než ta, která ničí charakter, jenž jako jediný pūjde s námi do věčného života.

5. Pozitivní znění 6. přikázání

Pozitivně by znělo takto: "Miluj bližního svého jako sebe samého!" Nejde pouze o to, abychom bližnímu neubližovali, nezabíjeli jej nebo mu nezkracovali život, ale máme praktikovat toto zlaté pravidlo v jednání se všemi lidmi, včetně nepřátel. Pán Ježíš řekl: "Milujte nepřátele své, dobrořečte těm, kteří vás proklínají, dobře činite nenávidícím vás a modlete se za ty, kteří vás utiskují a vám se protíví." Mat 5,44 Apoštol Pavel píše: "A protože lační-li nepřítel tvůj, nakrm jej, a žízní-li, dej mu pít. Nebo to učině, uhlí řěavé shrneš na hlavu jeho." Řím 12,20 Rána řěavým uhlím může způsobit u nepřitele bolest a žal nad učiněným bezprávím.

Služebnice Páně shrnuje výklad 6. přikázání takto: "Všechny nespravedlivé činy, které ukracují jiným život, nenávist a pomsta, holdování jakékoli vášni, která působí škodu druhým nebo v nás vyvolává přání, aby druhý utrpěl újmu (neboť "každý, kdož nenávidí bratra svého, vražedník jest" - 1 Jan 3,15), sobecké zanedbávání pomoci potřebným nebo trpícím, všechno požitkářství nebo zbytečné strádání nebo nadměrná práce, která podřívá zdraví - to vše je v menší či větší míře porušením šestého přikázání." PP, str. 223

III. SEDMÉ PŘIKÁZÁNÍ: NESESMILNÍŠ! 2 Moj 20,14

První tři přikázání na druhé desce Desatera, která pojednávají o lidských vztazích, následují ve správném pořadí. Tato deska začíná pátým přikázáním o rodině, na místě, kde život a jeho vztahy mají svůj původ; pokračuje šestým, kde se zabezpečuje posvátnost lidského života. Život však existuje ve dvou formách, v pohlaví mužském a ženském, aby život mohl pokračovat v dalších generacích.

1. Oblast 7. přikázání

a) Toto přikázání staví val kolem manželství, nejintimnější, nejzávažnější a nejposvátnější ze všech lidských vztahů, na němž také závisí vlastní existence a trvání lidského pokolení. Posvátnost manželské instituce záleží v zachovávání morálních zásad ve všech zkušenostech a vztazích života mezi kolébkou a hrobem. Zákazy 7. přikázání jsou proto velmi široké. Jsou tu zakázány všechny formy mravní nečistoty v slovu, myšlence nebo chování před manželstvím, v něm i po manželství. Zákon a evangelium žádají čistotu všech, kteří byli stvořeni k obrazu Božímu.

b) Fyzické vášně tvoří důležitou součást lidské přirozenosti a jako mnohé živly v přírodě jsou dobrými služebníky, ale strašnými pány. Nečistota je vrcholným hříchem lidského rodu a je nejstrašnější ve svých důsledcích. Smilstvo nejen vybírá strašné daně v tomto životě, ale vylučuje mnohé z budoucího života. Muž a žena, kteří byli stvořeni k obrazu Božímu, jsou pod nejslavnostnějším závazkem uchovat neporušený obraz svého "Učinitele po stránce mravní i fyzické.

c) Manželství je posvátné také proto, že bylo zvoleno jako symbol svatého svazku mezi Kristem a jeho církví. Ve Starém i v Novém zákoně je Kristus představen jako manžel nebo ženich, církev pak jako jeho žena nebo nevěsta. Ef 5,25.32

2. Smilstvo a cizoložství

a) Smilstvo znamená všechny druhy nezákonného sexuálního chování. 7. přikázání zakazuje všechny nemorální vztahy mezi pohlavími a jelikož tento hřích je výsledkem špatného myšlení, zakazuje i mentální nečistotu a hříšné pohledy.

b) Cizoložství je nevěrnost vůči manželským závazkům ze strany muže nebo ženy. Cizoložství je porušení nejslavnějšího slibu a zrada nejposvátnější důvěry. Je to nečestnost v nejsvětějších a nejzávažnějších vztazích života. Je to zločin proti sobě, proti druhovi, proti církvi, společnosti, národu a proti Bohu. Je to prodej morálního prvorozenství za mísu čochovice smyslnosti s celoživotními výčitkami. V dnešní době je v tomto směru podobná mravní úroveň jako za dnů Noeho, kdy "všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všechen, čas". 1Moj 6,5

3. Hřích proti přírodě

a) 7. přikázání vyžaduje čistotu myšlení i činů. Zakazuje tajné osobní neřesti u mužů i žen, která ponižují mysl, podkopávají zdraví a poskvňují duši. Pavel říká, že je stydno mluvit o těchto tajných hříších. Ef 5.11.12 O sexuálních problémech je třeba hovořit, ale vždy vážně a s pochopením a ne zacházet do zbytečných detailů, v čemž si někteří lidé libují.

b) Smilstvo je hříchem proti vlastnímu tělu. 1 Kor 6,15-20 Je to hřích proti přírodě, poskvňuje tělo, "chrám Ducha svatého" a činí přestupníka jedno tělo s nevěstkou. Je to však také hřích proti společnosti. Všechno, co narušuje svatost rodinného života, vede i ke zkáze společnosti a národa. Hlavní příčinou pádu Babylóna, Řecka a Říma byla spíše mravní degenerace než síla vítězných vojsk. Tyto říše padly pro svou vnitřní prohnitost. Předpotopní svět i lid Sodomy a Gomory zahynul pro svou prostopášnost. Dnešní svět se ubírá toutéž cestou. Je to hřích proti lidskému rodu, nepostihuje jen původní hříšníky.

4. Hřích osvětlený Novým zákonem

a) Kristus a apoštolové jasně odsoudili smilstvo. Pán Ježíš ve svém kázání na hoře ukázal, že počátek tohoto hříchu je už v pohledu a touze. Mat 5.27.28 Sedmé přikázání zakazuje i hříšnou představu, neb z myšlení povstává každý hřích. Mat 15,19-20 Nad hříchem musíme vítězit již u pramene.

Pokušení samotné není hříchem, ale jestliže vítáme nečistou touhu a pouze nedostatek příležitosti nás chrání před skutkem, pak je tato touha počátkem smilstva. Největším nebezpečím je "žádost těla, žádost očí a pýcha života". 1 Jan 2,15-17; Jak 1,14-15

b) Žádostivost je ďáblovou napodobeninou lásky. Nic není krásnější a vznešenější než láska, nic neponižuje a neoslepuje více než žádostivost. Žádost ničí všechny přirozené náklonnosti a olupuje srdce a duši o všechno krásné a ctnostné. Jelikož smilstvo začíná špatným myšlením, musíme obnovit svou mysl. Řím 12,2

5. Trest za hřích smilstva

a) Snad žádný hřích netrestá přestupníka tvrdě ji než tento. Dům nevěstky jsou "cesty do pekla, sestupují do komůrek smrti". Př 7,27 Celá tato kapitola je velkým varováním před svůdností smilstva. Písmo praví jasně, že kdo setrvává ve smilstvu, nebude dědicem Božího království. 1 Kor 6,9.10; Zj 21,8

b) Lékem proti tomuto hříchu je pouze pokání, vyznání a pevné rozhodnutí s pomocí Boží už nehřešit. (viz Žalm 51) Lékem byla pro hříšnici Ježíšova slova: "Ani já tě neodsuzuji, jdi a nehřeš více!" Jan 8,11

c) Nejlepším lékem je ovšem prevence. Skrze moc Krista, přebývajícího v nás, můžeme být uchráněni před pádem. Budeme-li mít stálé společenství s ním, nepadneme. Příkladem je Josef Egyptský, 1 Moj 39,7-9,

6.Ochrana posvátného manželského svazku

a) 7. přikázání tvoří ochranný val kolem manželství a rodiny. Každá forma mravní nečistoty narušuje manželství.

b) Mnohé manželství bývá narušeno před sňatkem. Právě před sňatkem si mladí lidé mají vysvětlit své názory na sexuální záležitosti, být k sobě otevření a vzájemně si plně důvěřovat. Manželství se nedá napřed vyzkoušet, ale vírou, láskou a důvěrou se buduje.

c) Ze 7. přikázání vyplývá odsouzení rozvodu. Mojžíš nedovoloval propustit ženu z jakékoli příčiny. To činili později farizeové. Mojžíš toleroval rozvod ve zvláštních případech jen "pro tvrdost jejich srdce", jak řekl Pán Ježíš u Mar 10.2-6, Takový však nebyl původní Boží úmysl. Kristus mluví o možnosti rozvodu jen v případě smilstva. Mat 5.31.32 Církev však má i v takových případech povinnost vést nevinnou stranu k odpuštění a smíření, a tím je možno zachránit manželství a dětem uchovat domov.

7. Různé příčiny mravního úpadku

a) Divadlo, film a nevhodné televizní programy narušují dobrý vztah k manželství a k mravnosti vůbec. Už Plato prohlašoval, že hry rozněcují vášně a jsou nebezpečné pro mravnost. Ovidius radil císaři Augustovi, aby zakázal divadla, která jsou "velkým zdrojem zkázy". Rousseau nazýval divadlo své doby "školou neřesti" a Macaulay "semeništěm neřesti". I když tyto zdroje zábav nejsou na stejné úrovni ve všech zemích, pravý křesťan se vyhýbá všemu, co je hříšné a pohoršlivé.

b) Jinou příčinou mravního úpadku je "pornografická literatura", která velebí neřest. Zvláště mladí lidé se snadno stanou její obětí.

c) "Zlá společnost kazí dobré mravy." Přátelství s těmi, kteří holdují smyslnostem a vyprávějí neslušné vtipy, ničí naši duchovnost a kazí charakter. "Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo!" "Vést sprosté, hloupé a dvojsmyslné řeči se nepatří!" Ef 4,29; 5,4

d) Mánie nudismu - Stud byl přirozeným projevem člověka od prvopočátku, kdy pocítil svou hříšnost, (viz 1 Moj 9,21-27) Proto vybízí Pavel např. ženy; "Ženy ať se oblékají slušně a zdobí se prostě a střízlivě!" 1 Tim 2,9

e) Taneční zábavy rovněž snižují morálku a bývají příčinou mnohých bolestí. Kdyby byl tanec zbaven sexuální atraktivnosti, přestal by existovat. Alkoholické nápoje a drogy rozněcují vášně, zeslabují soudnost a otupují svědomí.

Závěr:

Žijeme ve velmi nebezpečných dobách. Ani samotná znalost Písem nás neuchrání před hříchy "uprostřed národu zlého a převráceného" (Fil 2,15). Jen ten, kdo přijal Kristovu spravedlnost a má s Kristem úzké společenství na modlitbách a denně se snaží konat vůli Boží, může obstát. Jen v Ježíšově duchu porozumíme smyslu svatých přikázání a jen v jeho síle je budeme moci zachovávat.

